conèxió

ANY 2016 / NÚM. 29

ENTREVISTA A MÀRIUS SERRA

-

AMB LA CINQUENA ENTRO AL MÓN

-

EL POBLE AJUDA EL POBLE

-

CONCERT DE LA MALÚ

i molt més...

aspace
Associació de la Paràlisi Cerebral

ÍNDEX

03
PODER EN ÓRGANOS DE DIRECCIÓN
EDITORIAL
–

04
AMB LA CINQUENA ENTRO AL MÓN
NOVETATS
–

07
FÚTBOL SALA EN SILLA DE RUEDAS ELÉCTRICA
NOVETATS
–

07
HOQUEI EN CADIRA DE RODES ELÈCTRICA
NOVETATS
–

08
ENTREVISTA A MÀRIUS SERRA
ENTREVISTA
–

11
OPEN DAY I JOHAN CRUYFF GRÀCIES DE TOT COR!
ASPACE
–

12
VISITA DE L'ALCALDESSA DE BADALONA, DOLORS SABATER A ASPACE BADALONA
ASPACE
–

13
FESTA AL CIM AMB DJ
ASPACE
–

13
LIPDUB
ASPACE
–

14
CONCERT MALÚ 2015
ASPACE
–

15
UN DELS NOSTRES REP PREMI DE COMPOSICIÓ
PERSONALMENTE
–

18
CARTA DE AGRADECIMIENTO A MIS AMIGOS
PERSONALMENTE
–

19
EL AJEDREZ VISTO DESDE LOS 2 LADOS
PERSONALMENTE
–

20
UNA SESIÓN DE FISIO EN MI PUEBLO
PERSONALMENTE
–

22
EL POBLE AJUDA EL POBLE
MONOGRÀFIC
–

24
LA RIQUEZA CONTRA LA POBREZA
POLOS OPUESTOS
–

26
ENJOY
ENJOY
–

Ú LTIMA HORA

Els dimarts del passat curs vam realitzar una activitat diferent. Totes les persones dels centres de Badalona, Poblenou i la residència ens vam barrejar per tal de realitzar curtmetratges amb un objectiu comú: explicar a tothom el procés que es viu quan es comença a viure a la residència, així com mostrar el nou espai, que enguany, compleix el seu primer aniversari de la inauguració.

Cinc curtmetratges varen ser el resultat de tot un curs de treball, on la convivència i la participació van ser el motor creatiu de tot el procés. El passat dia 30 de juny va tenir lloc la Gala d'entrega de premis. Va ser tota una festa on els presentadors i presentadores van posar el toc d'humor i una petita actuació musical va acabar d'arrodonir una jornada plena d'emoció i diversió. Al pavelló del CIM no hi cavia una agulla, entre familiars, amics, treballadors i els verdaders protagonistes, els nois i noies dels centres d'ASPACE.

STAFF

Redacció
Rosa Ortolà, Xavi Soteras, Pedro Cordero, Martí Cuixart, Emilia Vicioso, Ramiro Herrador, Miguel Quintero, Jordi Cabrera, Luis Sierra, José Luis Hurtado, Matafaluga, Verònica Pàmies, Manolo Martínez, Víctor Herrero, Yolanda Pons i Mabel Clavell.

Suport tècnic
Adrià Domingo

Edició:
Yolanda Elipe

Impressió, maquetació i disseny
ASPACET
Pau Segarra

Coordinació tècnica
Xema Martín

Col·laboració
Jordi Dam, Pau Segarra, Bianca Palmisano, Michal Zawisza, Víctor Fontela, Roger Martínez, Anna Vidal, Eli Narvaez, Marina López.

Álvaro Galán, president d'ASPACE Madrid

PODER EN ÓRGANOS DE DIRECCIÓN

En el mes de mayo nos enteramos de una gran noticia para todos nosotros, que además tiene que ver con un amigo nuestro, una persona que conocemos bien, Álvaro Galán.

Muchas veces hemos hablado sobre la falta de representación de personas con parálisis cerebral en juntas, consejos, órganos de dirección, de las diferentes entidades o asociaciones que trabajan con nosotros. Personas que desde la gestión de dichos órganos podrían ofrecer una visión plural y representar al colectivo dándole voz y voto, asumiendo decisiones y consensuando con los otros puntos de vista de los diferentes actores involucrados en este sector.

Pues bien, Álvaro Galán fue nombrado presidente de ASPACE Madrid, poca broma, un cargo de gran responsabilidad. ASPACE Madrid está formada por 9 entidades, que le votaron por unanimidad.

Para este licenciado en Psicología, no es su primera experiencia, ya que además es Presidente de la Federación Madrileña de Parálisis Cerebral, y fue seleccionador de Boccia.

Te deseamos lo mejor, que seas un ejemplo a seguir y que cada vez tengamos más representación en la gestión y en la toma de decisiones.

El día que esto deje de ser una noticia, podremos hablar de inclusión real.

Escrit per **La Redacció**

AMB LA CINQUENA ENTRO AL MÓN

Escrit per
// **La redacció**

No sabem com encarar aquesta situació tan difícil per a tots, ens agrada donar bones notícies, però a vegades hem d'afrontar les situacions com venen i fer-nos forts. Ha passat una cosa que és molt difícil d'expressar i que no ens podíem imaginar al mes de gener quan el Martí va presentar el seu llibre "Amb la Cinquena entro al mon".

Doncs bé, ens sap greu comunicar-vos que en Martí ens ha deixat, segur que ell diria "Amb la cinquena surto del món". En Martí es va posar malalt tot just presentar el seu llibre, i per desgràcia no ho va superar, va morir el dia 15 de març. Ha estat un cop dur per a tots els que el coneixíem, i sobretot per a la seva estimada Teresa. Des de la redacció de la revista, on vàrem col·laborar plegats més de 15 anys desitgem que allà on estigui ens inspiri i donar una forta abraçada a la seva família i a la Teresa. Martí t'estimem, mai no t'oblidarem.

Aquesta malaurada notícia ens ha donat més ganes de presentar-vos el que va ser el seu últim llibre. A finals de gener en Martí Cuixart, com sabeu, amic i col·laborador habitual de la nostra revista va presentar aquest nou llibre titulat "Amb la cinquena entro al món".

Ja sabeu de la passió que tenia el Martí per l'art d'escriure, encara que escriure per a ell no era un camí de flors i violes, sinó més aviat de roses i espines ja que no escrivia a 120 pulsacions per minut, (permeteu-nos la broma).

Més mèrit encara si constatem les seves grans aptituds com a escriptor, tant en la redacció, com en el contingut.

El Martí era una persona alegre i amb un gran i àcid sentit de l'humor. Aquest llibre és un dietari de les seves experiències vitals i els descobriments que va anar fent en la seva vida.

És un llibre molt interessant que ens ajudarà a reflexionar sobre les coses que sovint no parem atenció, i que ens donarà una certa pausa i mirada amb perspectiva de les petites coses, petites alegries, petits reconeixements i petites fites superades dia a dia.

El dia de la presentació ens va sorprendre acompanyat pel Màrius Serra (escriptor reconegut que participa en programes de ràdio i televisió).

En Màrius Serra va presentar el llibre com una petita joia, fent referència i reflexionant sobre diferents moments del llibre apropant-nos al Martí escriptor, tal vegada que ens apropava al Martí persona, tot això amb el seu tarannà proper i amb una gran dosis d'humor.

"... LA PASSIÓ QUE TENIA EL MARTÍ PER L'ART D'ESCRIURE, ENCARA QUE ESCRIURE PER A ELL NO ERA UN CAMÍ DE FLORS I VIOLES,..."

A tots els que hi vàrem assistir vàrem observar que en Màrius és una persona molt propera, natural i sensible amb tots; que ens va causar una grata impressió. Cal reconèixer que en Martí va estar acompanyat per un gran mestre de cerimònia.

En Martí sempre va saber escollir bones companyies, de fet podem desvelar com de jove anava a casa d'en Miquel Martí i Pol, qui li va encomanar la passió per la poesia i tal vegada descobrir els diferents camins per desenvolupar-la i que van portar al Martí a editar uns quants llibres de poesia de gran nivell literari.

Volem felicitar al nostre amic per aquest nou llibre, que us recomanem a tots. Segur que allà on estigui ja està pensant en el següent, nosaltres també.

En Jordi Dam ens ha fet arribar un escrit que va fer en el seu nom i en el de tots els que coneixíem en Martí, i que van llegir el dia de l'enterrament. Volem compartir també aquest text amb vosaltres.

AMB LA CINQUENA VA ENTRAR AL MÓN I AMB LA CINQUENA EN VA SORTIR.

El nostre amic Martí era un gran company i un gran escriptor. Precisament fa poc més d'un mes vaig estar a la presentació del seu últim llibre publicat que duu el títol "Amb la cinquena entro al món" que és un dietari des de que va tenir la primera cadira de motor amb la qual se li va obrir el món.

La majoria de les persones que l'hem pogut conèixer hem compartit moltes vivències bones i dolentes amb ell, però que ens han fet créixer com a persones normals i amb un esperit de superació constant.

En aquest moment em vénen al cap moltes coses bones d'en Martí que seria molt llarg enumerar-les però si que vull recordar l'època que era el director de la revista "La Comunitat d'Alella". La revista la feia assegut a la seva butaca i escrivint amb una màquina elèctrica IBM i jo, quan tenia una estona, l'ajudava a passar els articles a net. També recordo les xerrades a l'autocar per anar i tornar d'Alella, a les quals ens fèiem confidències. Va ser una etapa molt maca.

També és imprescindible per tots els paralítics cerebrals tenir un record del treball que va fer amb Minuspace i els seus diferents emplaçaments dels caps de setmana en les diferents èpoques.

Finalment vull donar el condol més sincer a tota la seva família i especialment a la seva companya Teresa en aquests moments tan durs, en el meu nom però també en el nom de tots els PCs. que l'hem conegut i estimat.

GRÀCIES MARTÍ PER LA TEVA AMISTAT. SEMPRE ET DUREM AL COR!!!

Jordi Dam & companys.

Barcelona, 18 de març de 2016

FÚTBOL SALA EN SILLA DE RUEDAS ELÉCTRICA

Hola a todos, en esta ocasión no he hecho un escrito de los míos sobre experiencias y crecimiento personal, bueno quizás sí. Lo que quiero comunicaros es una importante iniciativa que tenemos en Sabadell para fomentar la integración social de personas en silla de ruedas en e mundo del futbol sala.

Todo empezó hace unos meses cuando unos amigos me propusieron ser el secretario de su club de futbol sala, AMICS DEL POU NOU ESCORIAL.

Antes de cada partido hay un tiempo para calentar los jugadores y también es típico que salgan a la pista los niños qua hay en el público para darle algún toque a la pelota. En uno de esos domingos de partido, y sin pensármelo dos veces, salí a la pista con mi silla de ruedas y empecé a intentar controlar la pelota con los pedales de la silla levantados, pero la pelota se me colaba por debajo de la silla, así que le puse un trozo de cartón para que se mantuviera rodando en la parte delantera. Todo un casero invento pero que me permitía controlar mejor la bola en los pies. Y así, entre risas y asombro, surgió la idea de hacer un equipo de futbol con personas en silla de ruedas, como una categoría más en nuestro club.

"PUSE UN TROZO DE CARTÓN PARA QUE SE MANTUVIERA RODANDO EN LA PARTE DELANTERA. TODO UN INVENTO CASERO"

Lo que empezó como un simple comentario entre amigos se quedó en mi subconsciente y al día siguiente me puse a investigar en internet si en España existía algo parecido, y BINGO. En pocas horas ya estaba en contacto con EL CLUB FURIA, el primer club de futbol en silla de ruedas eléctrica de Alicante. Y que nos prestarían toda su ayuda y asesoramiento para hacer charlas, exhibiciones, y crear un equipo en nuestro club, al igual que ya lo han hecho en Sevilla, Granada, Córdoba y Madrid.

Algunas características de esta modalidad de futbol en silla de ruedas eléctrica, o también denominada POWERCHAIR son, que se juega en pista de baloncesto y cada equipo consta de 4 jugadores incluido el portero, las sillas llevan protección metálicas o plástico, sirven de parachoques y golpear balón y no deben superar los 10Km/h.

Resulta que es una modalidad de futbol con larga trayectoria en Europa y que se practica en el mundo hace más de 25 años, donde pueden jugar chicos y chicas juntos y sin limite de edad lo importante es el control de la silla.

Personas en silla de ruedas jugando a futbol, en un ambiente totalmente normalizado e integrado, algo que empezó como un comentario al aire e improbable de materializar, resulta que ya existe en varias provincias de España y el próximo equipo puede ser en SABADELL- BARCELONA.

Escrit per
Manolo Martínez

HOQUEI EN CADIRA DE RODES ELÈCTRICA

Quan llegeixes HOQUEI EN CADIRA DE RODES ELÈCTRICA i no saps què és, et vénen al cap imatges d'esport adaptat barrejades amb l'hoquei convencional.

Definició mental de **hoquei** en **cadira** de rodes **elèctrica**:

· **HOQUEI**: jugadors amb patins i estics que van a velocitats altíssimes, es mouen amb una agilitat impressionant i amb proteccions fins a les dents. Fins i tot si tens de referent l'hoquei de gel americà et vénen imatges de jugadors pegant-se i discs llançats a 100km/h.

· **CADIRA DE RODES**, l'esport més comú amb cadira de rodes és el bàsquet, on jugadors forts i musculats juguen de forma àgil i a vegades violenta.

· **ELÈCTRICA**: ja la cosa canvia, si coneixes les cadires elèctriques ja pots intuir per on van els tirs i si no doncs encara pot crear més confusió.

En l'hoquei en cadira de rodes elèctrica ni ens peguem, ni estem forts ni musculats, ni tenim una gran agilitat, ni ens xoquem amb les cadires.
Per tal d'apropar-vos a l'hoquei us explicaré una mica més:

L'hoquei amb cadira de rodes elèctrica és un esport per a persones amb discapacitat, amb limitacions físiques grans com esclerosi múltiple, paràlisi cerebral, poliomielitis, tetraplegia o discapacitats neuromusculars, etc. Cada jugador té un estic. Si per limitacions físiques no pot agafar-lo amb la mà o moure'l amb el braç, s'utilitza un estic de peu que es munta fix a la cadira. Cada un dels dos equips que juga té 5 jugadors (un porter i quatre jugadors del camp) amb estics de peu i estics de mà. Hi ha dos temps de 20 minuts amb 10 minuts de pausa entre ells. L'objectiu és ficar la pilota amb l'ajuda dels estics a la porteria de l'altre equip.

Si utilitzes cadira de rodes o tens alguna discapacitat física: Sapigueu que aquest esport no està pensat per a persones amb força com per exemple els atletes paralímpics que són capaços de córrer 100m en 20,66 segons, o fer-se 100 m de piscina en 1 minut i 2 segons etc. Aquí el que importa és l'essència de l'esport: entendre el joc, bon control de cadira, pilota i pràctica. Si no has portat mai una cadira elèctrica és qüestió de pràctica. És un esport en equip en el qual els teus companys i entrenadors t'ajudaran en tot el que necessitis. En definitiva estic segur que pots practicar-lo i arribar molt lluny. Tot esforç té una recompensa si t'hi dediques i t'esforces arribaràs a jugar a lligues, campionats en l'àmbit estatal, provincial, etc. selecció espanyola, catalana, etc.

Si vols més informació pots posar-te en contacte amb esport@comkedem.org

Vídeo de presentació del equip COMKEDEM:
https://goo.gl/JLizBR

Escrit per
Pau Segarra // **Vicepresident d'Esports de Comkedem**

ENTREVISTA A MÀRIUS SERRA

Escrit per
La redacció

Escriptor, periodista, columnista, estudiós i enigmista, col·laborador de programes de televisió i de ràdio, membre de l'Institut d'Estudis Catalans..., déu n'hi do!!

1

QUI ÉS MÀRIUS SERRA?

–MÀRIUS: Jo sóc una persona i tota la resta són funcions, etiquetes, només coses a les que em dedico. Jo sóc una persona de fer, no de fe, no tinc fe, no sóc una persona religiosa, però a canvi sóc de fer, de fer coses, faig moltes coses perquè vaig néixer el dia 1 de maig, dia del treballador, i ja no he parat de treballar, per això sóc una persona molt activa però bàsicament una persona.

Com se sent una persona que s'ha fet famosa per la llengua, i no pel futbol o la cuina per citar dues activitats molt populars actualment?

2

–MÀRIUS: Doncs em sento molt orgullós d'haver intentat transmetre amb la llengua, no sé si ho he aconseguit però al menys ho he intentat.

La llengua pot ser tant divertida com el futbol o la cuina. La llengua és un mitjà extraordinari que tenim, cada un a la seva manera.

Fitxa't si és important la llengua que serveix per dir coses inútils, això és lo millor, vol dir que podem parlar del temps, podem parlar de moltes coses, coses que sovint finalment no tenen cap utilitat, però això ens permet relacionar-nos amb la gent.

Jo sempre he sigut un amant de descobrir amb les paraules misteris, secrets, altres coses amagades i també de fer-les servir. Ja pots veure que no callo ni sota de l'aigua ... Fer-les servir molt, encara que sembli que és una cosa inútil està bé, perquè si només fem coses útils a la vida ens perdem la capacitat de descobrir coses noves, equivocar-se és molt bonic, per exemple mirar una taula i dir-li cadira. Tot això és per demostrar que es pot parlar de coses inútils com estic fent jo ara, però sobretot per a mi és un orgull transmetre que la llengua pot ser un plaer, pot ser divertida. També és un plaer la cuina, meravellosa, i el futbol, i tantes coses.

Què és això d'enigmista? per què t'agrada tant jugar amb les paraules?

3

–MÀRIUS: Primer la paraula enigmista jo la vaig treure de l'italià. A Itàlia és molt conegut i tothom sap què un enigmista és algú que fa mots encreuats, endevinalles...

Aquí, quan vaig començar a fer-ho, a finals dels anys 80, vaig pensar de fer articles i deia "Enigmística. La gent es pensava que parlava d'ovnis, bruixes, fenòmens paranormals..., però entre l'enigma i la mística estaven com esvarats.
La humanitat sempre ha jugat amb el llenguatge perquè els nens l'aprenen jugant, i per això, jo reivindico el nen que tots tenim dins i que jugar és molt bo. A vegades quan la gent es fa gran diuen: no! això no es permet, això no és seriós..., jo crec que si tothom, plegats, juguéssim més cada dia amb la llegua i amb altres coses, segur que hauria relacions més fluides entre la gent i no hi hauria tanta violència, ni tants conflictes. Per tant, jo reivindico, això de jugar amb la llengua, m'agrada i m'ho passo bé.

El 2008 vas escriure "QUIET", un llibre sobre la vida del teu fill Lluís, alies Llullu, que tenia una greu encefalopatia. QUÈ ET VA ENSENYAR EL TEU FILL? EN LA TEVA MOTXILLA VITAL, QUÈ T'EMPORTES DE L'EXPERIÈNCIA COM A PARE D'EN LLULLU?

4

–MÀRIUS: Moltíssimes coses em porto a la meva motxilla vital, però la més important de totes és aprendre a mirar d'una manera diferent les coses, hi ha coses que són físicament indiscutibles, aquesta taula és de fusta, això la ciència ho pot demostrar, o es pot estudiar i es pot aprendre, i per tant, hi han fets que són indiscutibles des del punt de vista de la realitat.

Ara bé, la nostra manera de mirar és totalment variable, depèn del nostre estat d'ànim, de la nostra capacitat de mirar.

Ara posaré un exemple que potser que ja l'heu escoltat altres vegades.

Us faig una pregunta: com està aquesta ampolla, mig plena o mig buida? (pregunta en Màrius assenyalant una refresc).

–Depèn com es miri, contesta un de nosaltres.

–Mig buida, un altre.

–Mig plena, un tercer.

En Màrius continua la seva reflexió: aaah!, aquest és un exemple molt clàssic, de si tu estàs pessimista, o sigui que et fixes en el que no tens, tu observes que falta llimonada, o si tu tens un angle de mirada més positiva diràs, uuuh, si encara tinc mitja ampolla plena, sí que n'hi ha, sí que n'hi ha.

La ciència et dirà que l'ampolla i la llimonada que és dins és la mateixa, el mateix volum, la mateixa forma, la mateixa mida, però la mirada pot ser amb uns ulls negatius o positius.

El nostre fill, en Llullu, ens va ensenyar a mirar amb ulls positius. Això és el més important que ens va ensenyar, i per tant, veiem llimonada a tot arreu.

Els records d'ell són dolços, la memòria ens resulta molt plaent, a part d'això ens va ensenyar la proporció de les coses, a vegades hi ha una cosa que et pot semblar una muntanya, i si t'ho mires de més lluny, aquella muntanya ja fa pujada però tampoc és tant alta.

Ens ha ajudat a tenir la capacitat de posar en dubte qualsevol imatge difícil que se'ns posi al davant, intentar prendre distància, proporció, i veure que potser no és tan difícil, i te n'adones que la meitat de les coses que abans t'amoïnaven, que potser eren una creu, com per exemple: aiii, el cafè és massa calent, aiii, aquesta cadira no és còmoda, ara les relativitzes i penses ja es refredarà el cafè.

Fas anar les paraules com el Messi la pilota, i com el Ferran Adrià o els germans Roca farien cap i pota, tanmateix a molts de nosaltres, de les persones del nostre col·lectiu, persones amb paràlisi cerebral, ens costa horrors ajuntar tres paraules i que ens entenguin. Diguem que a nosaltres ens costa molt prendre'ns la vida amb filologia, de fet, ENS POTS EXPLICAR QUÈ VOL DIR AIXÒ?

5

–MÀRIUS: Hi ha una frase feta que és prendre la vida amb filosofia, que normalment vol dir:

"tranqui"..., però jo, fa anys, vaig fer un joc de paraules i vaig dir que em prenc la vida amb filologia. Això vol dir que poso paraules a tot arreu.

La llengua té moltes dimensions, si hi ha una dificultat expressiva pot resultar que el ritme baixa i que no hi ha la vocalització per comprendre, hi ha altres llenguatges possibles, com pictogrames, de signes, llenguatges augmentatius...

Jo crec molt amb en el llenguatge però no necessàriament tothom ha de ser com Messi amb la pilota, sinó que tothom podem jugar amb la pilota, amb el llenguatge, encara que sigui bufant la pilota pot rodar. La filologia la veig com el joc de jugar amb el llenguatge.

Quan vaig presentar el llibre d'en Martí, em recordo d'un moment en què hi havia algú entre el públic que em volia parlar, s'expressava amb molta dificultat però ell em volia dir un missatge i jo em vaig apropar, intentava seguir la conversa, entendre'l... Ja sabeu que hi ha gent que té més tracte amb la persona, i doncs, més capacitat de compressió, llavors, arriba un altre company que li va fer de traductor, perquè jo estava atent però no l'estava entenent i aquest encara parlava més a poc a poc que l'altre. I va ser boníssim, perquè ell l'entenia però li costava expressar-se encara més que a l'altre, però volia fer-ho.

És obvi, que no tots podrem ser Messi. Vull dir, no ens enganyem, a tots ens agradaria dir: el meu fill és el Messi, ho hem de tenir com a objectiu però després cadascú serà com és, hi ha gent que neix guapa i hi ha gent que no, hem d'afrontar les coses mirant a la cara.

Sovint em diuen: m'agradaria parlar tant ràpid com tu parles, i a mi m'agradava que el meu fill hagués pogut córrer com passa en el llibre i no ha pogut córrer mai. Llavors hem d'acceptar la realitat de cadascú.

Jo crec que el llenguatge admet molts nivells, molts molts molts. Jo crec que la voluntat de comunicació és la clau . La qüestió és tenir ganes d'explicar coses. (...>>)

6 Tornem-hi... el Messi té quatre pilotes d'or, els Roca i l'Adrià estrelles Michelin. Sabem que has rebut molts premis i reconeixements, ens pots explicar QUIN HA ESTAT EL QUE MÉS IL·LUSIÓ T'HA FET?

-MÀRIUS: Estrella Michelin no en tinc, però Michelin sí.

Els premis em fan il·lusió però a mi també em provoquen a vegades una mica d'inquietud.

Primer no saps perquè t'ho donen, penses, em volen jubilar ja? Ho has fet molt bé però cap a casa ja.

Hi ha alguns que són incomparables perquè si et donen un premi per una novel·la és un honor però, per exemple, em van donar un premi a Lleida per QUIET, però no pel llibre, jo crec, sinó per la convivència amb en Llullu. Em va fer molta il·lusió perquè la meitat del premi era d'ell.

Els premis no són el més important, els poso a la bibliografia, per què és la meva professió, per què hi ha gent que compra llibres pels premis, perquè és un honor rebre el Sant Jordi, però no es el més important. El millor premi per qualsevol escriptor és veure algú que llegeix un llibre teu i li agrada, s'emociona, riu, plora, o el que sigui.

7 QUI T'HA TRACTAT MILLOR, LES DONES O LES PARULES?

-MÀRIUS: Les dones, no tinc cap dubte, les dones.

Començant per ma mare, tinc dues germanes, estic feliçment casat amb la Mercè ja fa molts anys, tinc una filla. Estic rodejat de dones...

Les paraules se les emporta el vent, la gent no. Les persones som els que fem servir les paraules.

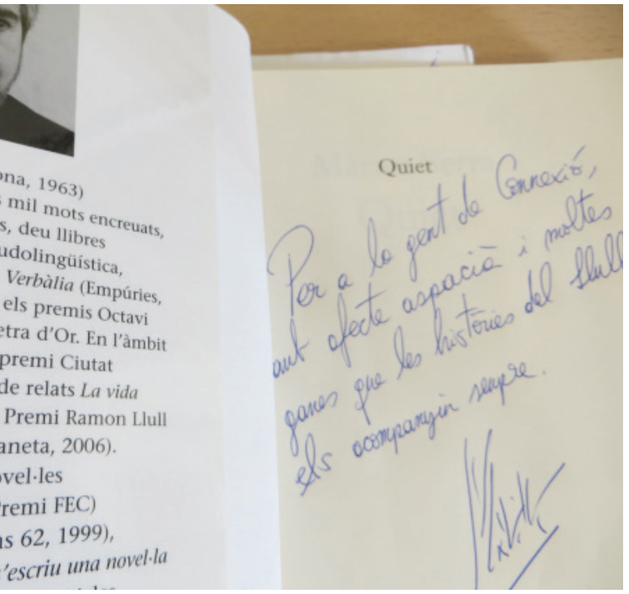

8 PER ACABAR, UN ENIGMA... MODEL D'ORDINADOR QUE VA MOLT LENT I NO ÉS APPLE!! DUES LLETRES...

-MÀRIUS: És un PC?

- Sí. Ja ja, era molt fàcil.

9 MOLTES GRÀCIES!! I PER ACABAR ENS REGALARIES UN ENIGMARIUS PER A LA PRÒXIMA REVISTA?

-MÀRIUS: I tant, gràcies a vosaltres per la entrevista i, a veure, deixeu-me pensar... com es diu la revista, Connexió ASPACE.

En Màrius pensa un minut i diu: Molt bé, ja ho tinc...

AMB 3 LLETRES QUINA ÉS LA FIGURA GEOMÈTRICA QUE HI HA A LA CAPÇALERA DE LA REVISTA...

OPEN DAY I JOHAN CRUYFF GRÀCIES DE TOT COR!

El passat 24 de març ens va deixar en Johan Cruyff. En Johan va estar molt lligat a la ciutat de Barcelona, tant per la seva vinculació amb el F.C. Barcelona com amb la mateixa ciutat, on residia ell i la seva família des de fa molts anys.

Cruyff va ser un referent mediàtic en el món del fútbol, tant com a jugador i com entrenador, però no només estava vinculat al futbol de primera línia sinó que també és va implicar seriosament en altres temes de caire social, concretament a través de la seva fundació treballava per a que nens i joves amb discapacitat o amb problemes d'inclusió social poguessin gaudir dels beneficis de l'esport com qualsevol altre nen.

"PUEDE QUE NO SIEMPRE PIENSES EN ELLO, PERO SI TIENES LA OPORTUNIDAD DE HACER ALGO POR OTRO, DEBES APROVECHARLA". JOHAN CRUYFF

Ell explicava que la idea de crear la Fundació Cruyff va néixer quan vivia als Estats Units. Tenien un veí, un nen amb síndrome de Down, que sempre estava sol, mirant als altres nens que jugaven i es divertien. Un dia, en Johan li va ensenyar a rematar amb el cap i a xutar la pilota. Va passar algun temps i al tornar a casa d'un partit, se'l va trobar jugant a futbol amb la resta dels nens del barri. Allà es va adonar que per a aquest nen, que havia viscut marginat fins el moment, l'esport havia canviat la seva vida per complet.

És a l'any 1997 que neix la Fundació Cruyff, amb l'objectiu principal de crear i recolzar projectes esportius per a nens, cooperant amb clubs, federacions esportives, etc.

La vinculació d'ASPACE amb la Fundació Cruyff neix ja fa bastant de temps. Cada any, la Fundació organitza una festa per a tots els nens i nenes d'escoles, clubs, etc. Aquest any la festa s'ha fet al pavelló de la Mar Bella, el passat 26 de maig. Aquest cop ens hi hem reunit 700 nens i nenes. Allà hi ha activitats esportives i recreatives per a que tots els nens i nenes tinguin un espai per compartir, per practicar esport i puguin gaudir d'una jornada lúdica. L'objectiu principal d'aquesta festa és convertir la pràctica esportiva en una font de diversió, desenvolupament personal i inclusió social.

Esperem que el que va iniciar en Johan Cruyff fa quasi bé 20 anys no tingui fi, que creixi i pugui continuar molts i molts anys més.

Gràcies Johan!

Escrit per
Anna Vidal
// ASPACE Esports

ASPACE CTO BADALONA

VISITA DE L'ALCALDESSA DE BADALONA, DOLORS SABATER A ASPACE BADALONA

El passat mes de juny, es va escollir una nova Alcaldessa a l'Ajuntament de Badalona, la Sra. Dolors Sabater i Puig. Nosaltres, des de la bona relació que tenim amb l'Ajuntament de Badalona i el treball en xarxa que fem amb les Entitats, sempre ens ha agradat convidar els representants de l'Ajuntament perquè puguin veure el nostre projecte de Centre i la feina que fan els nois al Centre.

Abans d'aquesta primera visita oficial, ja vam tenir la oportunitat de conèixer l'Alcaldessa de Badalona el mes de juliol; ja que ens va venir a veure al Centre Cívic la Salut el dia que els nois van representar l'obra de Teatre "El misteriós viatge", va ser una primera trobada molt cordial i propera.

Finalment, el dimecres 20 de gener, al matí, va venir a visitar-nos de manera oficial al Centre; a la visita va venir acompanyada d'en Francesc Ribot i Cuenca, Regidor de l'Àmbit de Badalona Justa i Inclusiva.
L'Alcaldessa de Badalona és una persona que en la seva trajectòria ha estat vinculada a l'àmbit de la diversitat funcional, i amb una visió molt sensible davant el nostre col·lectiu.

AQUEST ANY EL CTO D'ASPACE BADALONA PARTICIPA AL PROJECTE DEL CONSELL D'INFANTS DE BADALONA

La visita va durar dues hores llargues i va ser molt profitosa i enriquidora. Els hi vam explicar, tant a l'Alcaldessa com al regidor, el nostre projecte de Centre i d'Entitat, així com els projectes actuals que estem portant a terme i els que tenim de futur. L'Alcaldessa i el regidor van estar en tot moment molt receptius a les nostres explicacions i iniciatives, i ens van explicar també algunes de les noves propostes en l'àmbit de l'Ajuntament.

Fins i tot, l'alcaldessa, ens va explicar una anècdota. Resulta que fa molts anys va treballar en les instal·lacions que ara ocupa el nostre centre. Ella i un grup de professionals joves i amb molta empenta van posar en marxa un centre per a persones greument afectades, persones que en aquella època estaven fora del circuit educatiu, i restaven a les seves cases. Ens va explicar que es van formar, i viatjar a altres països més avançats vers les teràpies per aquest col·lectiu, i van adequar les instal·lacions de la millor manera, per tal de treballar la estimulació sensorial, fins i tot amb grans banyeres on fer hidroteràpia.

Després vam fer una visita per les àrees, on van poder veure els nois treballant i, aquests els hi van poder explicar les activitats que feien i el seu dia a dia. Quan van passar per l'Àrea de Ràdio, els nois del grup van aprofitat per fer-li una entrevista. Al final del recorregut i com a cloenda ens vam ajuntar tots en una sala on els nois van poder fer preguntes a l'Alcaldessa i al Regidor. Per finalitzar l'Alcaldessa va dir unes paraules als nois i ens vam fer un selfie tots junts, que va fer un noi del Centre, David Utanda, amb un pal de selfie adaptat.

Cal dir, per acabar, que aquest any el Centre d'Integració social ASPACE Badalona participa d'un projecte liderat per l'ajuntament, i aquest any molt especialment per l'alcaldessa Dolors Sabater. Es tracta del Consell d'Infants de Badalona, on hi participen 15 escoles de la ciutat, i on cada any treballen un tema, amb l'objectiu de conscienciar, debatre i sobretot fer partícips els infants de manera que puguin influir sobre temes d'interès socials. Aquest any l'alcaldessa ha proposat el tema de les persones amb capacitats diferents, i evidentment, nosaltres hi participarem obrim les portes del nostre centre, fent xerrades i anant a escoles.

Escrit per **Marina López** // Directora d'ASPACE Badalona

FESTA AL CIM AMB DJ

El dissabte 9 de juliol, els usuaris, les famílies i els amics van gaudir a la 1a Festa d'ASPACE amb Pica Pica i Dj a la terrassa del Centre Integral Montjuïc.

La terrassa del Centre integral Montjuïc es va quedar petita a la festa organitzada per ASPACE LLAR.

A les 19 hores va començar la 1a festa ASPACE on totes les persones, membres o no d'ASPACE LLAR, van assistir-hi. L'escenari escollit per celebrar-la va ser la terrassa del Centre Integral Montjuïc amb unes vistes de Barcelona esplèndides i una preciosa posta de sol de la ciutat.

En la festa hi va haver un photocall, i els convidats es van fotografiar. Després de la sessió reglamentària de fotografies, arribà la festa i, amb ella, els brindis, l'assalt al 'pica pica', el ball amb el dj i els bons desitjos. Aquí us deixem algunes imatges de la festa, que va ser molt divertida.

Per part d'ASPACE LLAR cal dir que ha estat una de les millors festes, en les que ha participat molta gent i de la que la gent ha gaudit al màxim . Des d'ASPACE es vol agrair als voluntaris i amics i familiars que han col·laborat,

GRÀCIES!!

Escrit per **Bianca Palmisano** // ASPACE Lleure

LOCURA DE LIPDUB

La mañana del 8 de marzo de 2016 nos levantamos, nos duchamos y desayunamos como cualquier día en el CIM. Pero para nada iba a ser un día cualquiera, sino que fue un día muy especial y muy emotivo, porqué nos juntábamos por primera vez los cinco centros ASPACE: el centro ocupacional de Poblenou, el centro ocupacional de Badalona, el centro Piloto Sant Gabriel y la Residencia ASPACE. El motivo: Hacer un Lip-dub todos juntos.

Este año hemos iniciado un nuevo proyecto: Artes escénicas. El objetivo de este proyecto es poder trabajar conjuntamente con otros centros de ASPACE, relacionarnos con compañeros y profesionales diferentes a los que vemos cada día y utilizar como hilo conductor 5 trabajos relacionados con la música, el cine, el teatro, la magia, etc. El LIPDUB es uno de los 5 trabajos y sin duda hemos sobrepasado el objetivo, ya que hemos implicado incluso a más servicios de ASPACE. El LIPDUB es una grabación en toma única de un recorrido, en el cual van apareciendo personas y con una canción significativa de fondo, que sirve para darle sentido al recorrido y marcar el tiempo del mismo.

En el LIPDUB participamos 350 personas entre usuarios y trabajadores de todos los servicios de la entidad. ¡Qué locura!

Hicimos un recorrido desde el Centro Piloto, que pasó por el colegio y acabó en la terraza del CIM, con la canción "Caminante" de Bongo Botrako como fondo. Fue muy divertido, porqué se grabó en una sola toma todo el recorrido. La cámara la llevaban dos verdaderos monstruos de ASPACE: Dani Royo y Adrià Domingo.

Tanto todos los trabajadores como todos los usuarios, a medida que la cámara pasaba por las distintas instalaciones del Centro Piloto, la Escuela y el CIM, bailábamos al ritmo de la música, tirábamos confeti y serpentinas. Algunos estábamos debajo de paraguas multicolores, y cuando nos grababan subíamos los paraguas y aparecíamos. Habían en diferentes salas muchos globos, llevábamos puestas pelucas, corbatas, pajaritas gigantes en la cabezas etc... Queremos agradecer al grupo de Artes escénicas que haya tenido esta fantástica idea. Un millón de gracias por hacer realidad este grandioso proyecto.

También dar las gracias, a Bongo Botrako i Kasba Music por dejarnos utilizar su canción.

Podéis ver el lipdub a través del canal de Vimeo
http://vimeo.com/aspacebdn

Escrit per **Eli Narvaez i Mabel Clavell** // Residència ASPACE

CONCERT MALÚ 2016 PALAU SANT JORDI

El passat divendres 20 de maig vam anar 65 persones de l'entitat ASPACE a veure el concert de MALÚ al Palau Sant Jordi, un desplegament de personal i usuaris que cridava l'atenció per l'Avinguda de l'Estadi, els riures, els crits d'emoció dels nois era evident i molt sonor! com a bons groupies arribem dels primers, ens van deixar accedir de seguida amb accés directe com uns V.I.P . Des de les 20h fins les 23.30h vam estar donant-ho tot a la 4a planta i tots assegurem que serà una nit que no oblidarem.

Ha estat un treball complicat, d'hores dedicades a reunions i visites al Palau, a la promotora, tot per poder concretar ubicacions i reserva, acompanyaments, repartició de grups ... etc, però com sempre passa, tot esforç té la seva recompensa i la nostra ha estat veure la cara dels nois mentre miraven cap a l'escenari amb els ulls brillants plens d'emoció, veure'ls ballar amb la seva especial manera de moure i cridant totes les cançons, TOTES!!

Agraïments a tot el personal de Seguretat del Palau Sant Jordi, especialment al Sr. Pere Joan Remón (Cap de seguretat); a The Project per la facilitat prestada per a la gestió i venda de les entrades i sobretot al personal voluntari, treballadors d'ASPACE, monitors de grups de lleure i famílies, que han fet possible que haguem complert un desig més dels nostres nois i noies.

És el segon any que anem al Palau, i a l'octubre serà la tercera !! ANEM A VEURE A ESTOPA!

Escrit per **Bianca Palmisano**
// **ASPACE Lleure**

UN DELS NOSTRES REP PREMI DE COMPOSICIÓ

Escrit per **Michal Zawisza**

Fa uns dies ens va arribar una notícia a la redacció de la revista que ens va sobtar. Un noi amb paràlisi cerebral havia rebut un premi per la composició d'un concert per trompeta i violins. Ràpidament li vàrem seguir la pista, i de fet hi vàrem assistir al Festival on a part d'altres premis, van fer entrega del seu a mans d'en Joan Manel Serrat, i vàrem aprofitar també per escoltar la seva música, i per conèixer-lo i parlar amb ell. Es diu Michal, i és una persona molt agradable. Li vàrem demanar si ens podia escriure la seva història, qui és i com va arribar al món de la música, i pel seu escrit es veu que es una persona molt dinàmica i emprenedora.

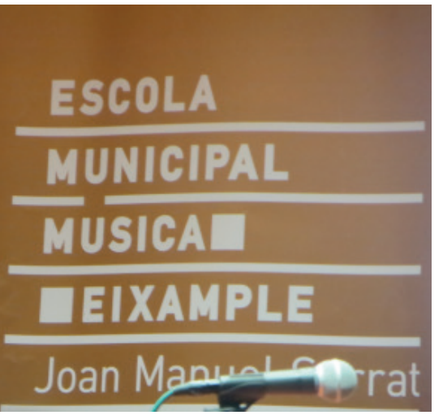

Bé, per començar em dic Michał Zawisza Alvarz, tinc 25 anys i sóc de mare catalana i pare polonès. Vaig néixer a Barcelona, tot i que durant la meva infància vaig viure entre Barcelona i Cracòvia, a temporades que duraven des de menys d'un any fins a 4 anys, fins als 13 anys, quan vaig quedar-me ja definitivament a Barcelona. En aquests moments estic acabant segon del grau de Biologia a la UB com a segona carrera. Abans vaig acabar Enginyeria Informàtica a la UPC, i vaig tenir la sort de participar en el marc del meu projecte de final de carrera en un projecte d'investigació en bioinformàtica, en concret en genètica del càncer, amb un grup d'investigació del Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona. A més, mentre feia el projecte final d'informàtica, vaig estar dos anys treballant a una empresa de sistemes informàtics, en projectes destinats a la indústria aeroespacial. Juntament amb la música, la vela és la meva gran passió, tot i que ara, per falta de temps no navego regularment, des dels 14 fins als 21 anys vaig estar practicant vela adaptada, fent competició i fins i tot arribant a guanyar la Copa de Catalunya de Vela Adaptada l'any 2009. A més d'aquestes dues passions, tinc uns interessos i aficions molt amplis, entre els quals destacaria la biologia i la ciència en general, la història, la lectura i la música.

Quant a la música, com he dit és una de les meves grans passions, i a més tinc també uns gustos força amplis, puc apreciar gairebé qualsevol estil de música, tot i que entre els meus preferits hi ha la música clàssica (sobretot el barroc), el jazz, la música celta i el pop i el rock (de tot, però les balades en general m'agraden molt). La música ha estat força present en la meva família: tinc un tiet a Polònia que és músic professional, toca el clavecí i canta, i els meus avis per part espanyola porten més de 50 anys abonats a temporades de música clàssica. Des de petit ja m'agradava la música, però al començament la gaudia com tothom, sense viure-la d'una manera tan especial. Va ser als 13 anys quan la música va passar de ser un passatemps a convertir-se en una passió, i va succeir amb una obra molt concreta. Sentir per primer cop la Novena Simfonia de Beethoven sencera em va impressionar tant que va canviar la meva visió de la música i em va fer viure-la amb una intensitat que fins llavors no sentia.

Els meus avis, veient que m'agradava tant la musica clàssica em van començar a portar a concerts i em van acabar abonant amb ells. Als 14 anys el meu tiet-avi, que és músic aficionat (però enginyer industrial de professió), em va regalar un òrgan electrònic vell quan ell se'n va comprar un de nou, i perquè l'aprofités em va començar a fer classes. Les classes eren molt informals i no seguíem un currículum estricte, el meu tiet-avi m'ensenyava el que sabia com li semblava i va arribar un moment, després de força anys que ja no em podia ensenyar més. Així, vaig estar uns anys tocant pel meu compte, fins que fa dos anys i mig vaig anar a l'Escola Municipal de Música de l'Eixample, a un concert de la Sant Andreu Jazz Band, que jo ja seguia molt i allà vaig conèixer la Carolina, la meva profe de piano i llavors directora de l'escola. Em devia veure molt engrescat amb el concert de la Sant Andreu Jazz Band, perquè després del concert es va apropar a parlar-me i després de preguntar-me si tocava algun instrument em va proposar d'entrar a l'escola com alumne. La proposta em va sorprendre molt, mai m'havia plantejat intentar rebre una educació musical més formal, d'una banda perquè pensava que degut a la meva discapacitat, una formació d'instrument requeriria molta paciència per part d'un profe i d'altra perquè pensava que les Escoles Municipals només acceptaven nens i no adults. Tot i la sorpresa, vaig

>>

acceptar la proposta de la Carolina i ara porto dos anys sent-hi alumne de piano. A l'escola de música faig classe només d'instrument i hi vaig un cop cada dues setmanes, i tot i que m'encantaria fer-ne més, ara mateix amb la carrera no tinc temps. Tot i ser nominalment classe de piano, fem servir força un teclat, perquè jo vaig començar amb un òrgan electrònic i encara no estic del tot acostumat a la sensibilitat del piano. També a vegades incloem a les classes pinzellades de teoria, i la Carolina m'anima a continuar composant.

Quant a la composició, el primer intent de composició va ser als 19 anys, però no vaig quedar massa content amb el resultat. El meu primer intent seriós i més treballat, va ser precisament el segon moviment del concert per trompeta que es va estrenar la setmana passada. Aquest concert, que es diu "Concert per trompeta en re "Andrea" ", el vaig començar ara farà més de 3 anys. La idea de tornar a fer un intent de composició, més madur i treballat, em rondava pel cap i se'm va acudir que el 18è aniversari de l'Andrea Motis era un bon motiu per fer l'intent. Amb l'Andrea ens coneixíem des que ella tenia 15 anys i a part d'admirar-la molt com a artista i música, tinc la sort de tenir-la com una bona amiga, així que vaig decidir fer un concert clàssic per trompeta dedicat a ella. Vaig fer dos moviments, però el 3r no el podia tenir a temps per l'aniversari, així que li vaig presentar l'obra incompleta i li vaig dir que em prendria el temps necessari per acabar-la bé. Durant aquests tres anys, fins fa uns mesos, no trobava el temps ni la inspiració per fer el moviment que faltava, i entre mig, animat per la Carolina, vaig fer alguna composició més senzilla i més curta, però finalment vaig aconseguir acabar el meu concert just a temps per presentar-lo al concurs de composició de la Escola de Música. La meva obra va resultar empatada en el primer lloc de la meva categoria d'edat i com a obra guanyadora es va tocar durant l'acte de l'entrega de premis, amb presència d'en Joan Manuel Serrat com a padrí de l'escola. Degut a la llargada i complexitat de l'obra, només es va interpretar el segon moviment, amb l'Andrea Motis de solista i l'orquestra de cordes de l'Escola Municipal de Música de l'Eixample. Pel curs que ve tenim la intenció amb l'Andrea d'intentar preparar la interpretació de l'obra sencera, que dura en total uns 7 o 8 minuts.

Quant al procés tècnic i creatiu de composar, el que faig és escriure la partitura directament a l'ordinador, amb un software anomenat finale, que permet escriure i reproduir partitures. En el meu cas, amb els meus coneixements de teoria musical que considero força limitats, el procés de composar és més aviat d'anar treballant, provant fins que surt un tros amb el que quedo satisfet. En general, al contrari que alguns altres musics que escriuen música, la meva creació no és fruit d'una inspiració espontània, sinó d'anar provant combinacions que intueixo que poden tenir sentit i alguna d'aquestes proves serà més inspirada que les altres. Sense tenir els coneixements per imitar-la fidelment, diria que la meva música està força inspirada en el barroc: tot i escoltar i gaudir d'altres músiques, a l'hora de composar és el que em surt més intuïtiu. En un futur, m'agradaria seguir composant i obtenir els coneixements i la confiança necessàries com per abordar tant el barroc amb més fidelitat com altres estils, tant clàssics com moderns.

Per acabar diré que a més de composar i tocar, la meva passió per la música m'ha portat a la producció musical, gravant els meus projectes musicals amb vídeos que fico a Youtube. En general, en aquests projectes jo faig la producció musical, la part tècnica de la gravació i edició tant del so com del vídeo i ocasionalment participo com a músic, tot i que en general compto amb la col·laboració d'amics meus als que proposo els meus projectes. Aquest hobby va començar fa 4 anys amb un amic meu de l'institut, l'Ezequiel Burgos, que estudiava cant modern a l'Aula del Conservatori del Liceu amb el que compartíem molt l'afició per la música.

Bé, gràcies als amics de Connexió Aspace per interessar-se en la meva persona i fins la pròxima!

CARTA DE AGRADECIMIENTO A MIS AMIGOS

Escrit per **Mabel Clavell**

En el mes de febrero la redacción de la revista Connexió Aspace, como si de un equipo de fútbol se tratara, ha hecho un gran "fichaje" en el mercado de invierno. Se ha incorporado a nuestro equipo de trabajo Mabel Clavell.

Resulta que Mabel no es una desconocida para la mayoría de los componentes de la redacción de la revista, lo cual ha hecho que su integración al grupo sea casi inmediata. Mabel entró en la residencia del CIM en el mes de octubre del año pasado, y a través de la Dra. Gimeno nos pusimos en contacto.

Mabel viene de la residencia Joan Trias de Llars Cheshire, donde estuvo muchos años. Y ha querido empezar su colaboración con la revista con esta Carta de agradecimiento a sus amigos y amigas de allí, después de muchos años de convivencia. No sé de qué forma daros las gracias, por vuestra enorme amistad por ese sendero de nuestras vidas. No estoy hablando, de una amistad de un mes, de cinco o de de diez años en absoluto, sino me estoy refiriendo a muchos pero que muchos años atrás, cuando yo tenía quince años, ya conocía a la gran mayoría de vosotros en Alella donde después de unos años a todos los chicos que vivíamos en Barcelona, nos trasladaron a la residencia Joan Trias. Por eso hay una unidad tan fuerte entre nosotros. Hemos compartido sonrisas, alegrías, sueños, emociones, lágrimas, ilusiones, tristezas, amistades, y sobretodo mucho amor.

He aprendido de vosotros muchas cosas, que con solo una mirada, con solo un gesto, con solo una sonrisa, con solo un roce de mano o de pie, me podéis decir muchas cosas, y también me habéis enseñado, que no son importantes las grandes cosas, sino, que las que son más importantes, son las pequeñas cosas de nuestras vidas. Durante estos años estoy y estaré siempre muy agradecida con vuestra compañía chicos, y también con el equipo de los trabajadores de Joan Trias, empezando por el director y acabando por la señoras de limpieza o viceversa, me he sentido muy arropada, con todas ellas.

Estoy muy agradecida a todos vosotros por vuestros apoyo, por vuestras palabras que me han ayudado tanto, por vuestros interés para que yo aprendiera cosas nuevas, por tener unos compañeros tan agradables y tan simpáticos, y también eso se lo digo a todos los trabajadores. Podía decir tantas calificaciones más, que no acabaría nunca, pero todas buenas.

Vuestras amistades, son muy valiosas para mí, y aunque estemos ahora lejos, no las vamos a perder nunca.

Gracias amigos!

Durante este tiempo, que estuvimos con vosotros en La Gavina, hemos compartido muchas cosas todos juntos, formábamos un gran colla, cada uno con nuestras posibilidades, pero eso sí, durante todo ese tiempo que estábamos siempre unidos, y eso es lo más importante, tanto para vosotros como para vosotros.

EL AJEDREZ VISTO DESDE LOS 2 LADOS

Escrit per **Víctor Fontela**

Hola mi nombre es Víctor Fontela y ahora les voy a explicar la relación del ajedrez vista desde el punto de vista jugador y del punto de vista entrenador, concretamente entrenador en Aspace.

Estoy federado en un club de ajedrez, soy un jugador de ajedrez y juego torneos para mejorar mi ajedrez (y porqué me gusta), y recibo clases de César Sánchez, un amigo mío y a la vez el entrenador para progresar poco a poco.

Yo empecé en el ajedrez gracias a ASPACE y Marta Vivas. Marta tuvo mucha paciencia para que aprendiera y me defendiera, sin ASPACE y sin Marta Vivas hoy por hoy no sabría las cosas que sé y puede que ni sabría lo que es el ajedrez.

Posteriormente gracias a César, sé muchas cosas que me son muy útiles, mucha "culpa" es la paciencia que ha tenido y tiene conmigo.

Cuando estás "en el campo de batalla" sólo tienes pensamientos para esa partida e intentar ganarla, y posteriormente con un entrenador en mi caso miramos los errores para no volver a cometerlos. La partida de ajedrez puede durar de 5 minutos a 5 horas porqué jugamos con un reloj oficial y cada jugador tiene una hora y media y cada vez que mueve la pieza y le da al reloj se le bonifica con 30 segundos extra.

Ahora vamos al otro lado del tablero, es decir mirar las partidas y no jugarlas.

Cuando voy a Badalona a que los alumnos y amigos míos mejoren su ajedrez, les enseño todo lo que sé, y lo hago con una satisfacción enorme. ¿Por qué?, Muy fácil, porqué por delante de todo son mis amigos y a mis amigos les enseño de la mejor manera que sé y es la siguiente: no solo se trata de jugar ajedrez, yo como "entrenador" , a parte de enseñarles todo lo que sé, también hacemos bromas. ¿Por qué?, Porqué la clase se hace más amena para ellos y aprenden mucho más riendo, lo tengo comprobado, que el rendimiento es mucho mayor, eso no significa que sólo hagamos bromas, ojo, hacemos ajedrez pero con esas bromas les explico lo que les quiero enseñar, y lo digo de corazón, deseo que ellos como alumnos me ganen, eso significara que habré hecho un buen trabajo, si no me ganan, por lo menos sé que han mejorado y eso me satisface, y siempre en cada clase aprenden algo y, si no ha quedado claro, no pasa nada, se repite tantas veces como sea posible y de distintas formas hasta que lo acaban comprendiendo.

Posteriormente, 1 vez al mes, hacemos torneos de ajedrez, el formato es el siguiente: Aspace vs Badalona vs Residencia, es un triangular muy bonito, porqué al menos 1 vez al mes, aparte de jugar ajedrez, vemos a nuestros amigos de otros centros y eso es muy bonito.

Y cada semana hasta que se presenta la siguiente vez para jugar otro campeonato, cojo las partidas suyas y les explico tanto lo bien hecho como lo que han de mejorar para que así lo aprendan y puedan ponerlo en práctica lo hablado en el posterior campeonato.

Para finalizar quiero dar las gracias al centro ASPACE Badalona porqué sin su ofrecimiento para que fuera a mejorar el nivel de ajedrez de mis amigos ya hace unos años, nada de lo que he contado hubiera sido posible, ¡¡muchas gracias!!.

UNA SESIÓN DE FISIO EN MI PUEBLO

Escrit per **Rosa Ortolà**

Vivir en un pueblo pequeño como Pego (Alicante), después de haber vivido cincuenta y tres de mis cincuenta y siete años en Barcelona, tiene sus ventajas y sus inconvenientes.

Cuando estás bien de salud y no te hace falta asistencia médica especializada, gozas de la tranquilidad y de las gentes, de tus amigos, vas conociendo, poco a poco, a todo el mundo y te van conociendo y van haciéndose a la idea de que no eres un bicho raro. De vez en cuando vas a Valencia para oír el ruido de los coches y contaminarte un poco. Tampoco te hace falta más.

La cosa cambia cuando, por ejemplo, te rompes tibia y peroné, como es mi caso. Te operan buenos profesionales pero el problema llega a la hora de la rehabilitación. He tenido mala suerte, no es culpa del sistema, es como todo, si te toca te ha tocado y como no nos quejamos pues pasa lo que pasa.

Os voy a contar lo que hago los lunes, miércoles y viernes, si no es fiesta o la fisio está de baja, ambas cosas no suceden muy a menudo.

Viene Dora a eso de las siete, me despierta, me deja haciendo el tigre mientras prepara el desayuno, me ayuda a levantarme, a esas horas, una noctámbula como yo no es persona, es el único momento del día que, aún, uso la silla de ruedas, después queda aparcada. Desayuno, nos arreglamos y a las nueve menos cuarto, empiezo la sesión de rehabilitación en el centro de salud de Pego, en el ambulatorio, vamos.

Llegamos salvando baches y he de coger un poco de impulso para entrar en el ambulatorio ya que hay un pequeño escalón de unos tres centímetros, cogemos el ascensor y entramos en la sala de rehabilitación.

-¡Buenos días! ¿Dónde me pongo?

-En la camilla

-¡Vale!

Dora, mi asistente personal/cuidadora, me ayuda porqué la fisio está atendiendo a otra persona poniéndole unas corrientes y así se lleva el scooter fuera de la sala "porqué ocupa mucho espacio", y empezamos.

Me pone un rulo debajo de las rodillas para hacer cuádriceps, glúteo y no sé que más ¡Ale ya estoy ocupada! Llegan más pacientes que ya hacen los ejercicios solitos y cuando puede le pone las corrientes o los ultrasonidos, de esto, en principio, se encarga la auxiliar, cuando está, ya que toma muchos cafés, tiene muchos días de vacaciones, está pluriempleada arriba y abajo, cuando falla alguna auxiliar, y charla mucho con los pacientes para que no nos aburramos o se ponen las dos en el despacho a hacer papeleo. Mientras, yo con el rulo apretando y relajando los párpados. Al cabo de un rato largo viene la fisio y me pone una pesa en el pie para hacer gemelos e isquiotibiales ¡Ale otro ratito largo! Mientras practico inglés con algún paciente británico o hablo con los demás pacientes corrigiéndoles algún ejercicio con la sonrisa de la fisio. Después toca glúteo medio y para acabar, después de dos horas, me coge de la manita y doy un paseíto, descansando varias veces, y me voy cuando viene Dora a recogerme.

Esta fisio de mutua, no hace una rehabilitación personalizada, aunque, según ella, lo que más le gusta es el trato con el paciente, hace lo que le da la gana. Dice que hace lo que el médico le dice pero, en mi caso, no es cierto. La doctora que me operó, desde el primer día puso en el informe que hubiera una persona conmigo para ayudarme ya que mi parálisis cerebral lo requiere. Llevo seis meses y no hay forma. Dora se ofreció y la doctora la autorizó pero la fisio no porqué "no pueden entrar acompañantes".

Mi rehabilitación está llena de inflexiones, casi de un día para otro de no poder levantarme de la silla paso a levantarme, después paso a andar, me falta nada para andar sola, de hecho doy pasos pero aún me falta ese empujón de nada. La rehabilitadora, el segundo día que me vio, me puse de pie con Dora y ella misma, en un despachito ¡Imposible caerse! Anduve dos pasos sola ¡La que armó! "¡Siéntese, siéntese, que se puede caer, usted no puede andar sola, tiene un riesgo alto de caída!" Dora le dijo que yo andaba antes de

la fractura. La rehabilitadora dijo "¡No es posible, será con andador!" "No sola". ¡Dígame algo que no sepa! Mi mala suerte va en aumento aunque parece que me han cambiado de rehabilitadora. ¡La única que parece que me comprende es la traumatóloga que me operó!

Salgo de las sesiones de rehabilitación estresada, de mal humor, con ansiedad porque parece que tenga que demostrar que puedo andar sola y no estoy segura si lo que he hecho lo he hecho bien. ¡Vale, me falta fondo, me canso! Aunque desde que me compré el scooter sólo ando por casa o en espacios que no sean la calle, pero me sigue faltando fondo. Si no se trabaja el equilibrio y la coordinación es muy difícil volver al estado de antes de la fractura.

COMENTARIOS DE LA FISIO:

-Según la físio no volveré a andar sola, tendré que ir con andador por casa siempre.

-Ahora dice que andaría sola si anduviese recta ¡No he andado recta en mi vida! Una vez un fisio me dijo: "¡De verdad Rosa, no sé cómo puedes andar con ese equilibrio desequilibrado!" Soy rarita, lo reconozco, tengo un patrón de marcha raro.

-Se me ocurrió decirle que dos horas es mucho, de hecho la gente se va cuando ya está cansada y ha hecho los ejercicios, respuesta: "¿Tienes algo mejor que hacer?" (Sonriendo) Tomar un café o pasear y hablar con unos y con otros, por ejemplo, socializarme, tomar el aire y el sol o quedarme en casa rascándome la nariz ¿Son suficientes cosas importantes?.

-Una vez a la semana voy a un quiropráctico para que me de un masaje... ¡Anatema! ¡No es físio, no puede manipular! Que qué me duele? ¡Nada, no me duele nada, voy porqué me gusta gastarme dinero! Tengo una escoliosis como un piano, soy espástica, distónica y tengo un patrón de marcha rarito, por lo demás estoy bien gracias.

¡Parece que lo único que he hecho bien es volver a nadar!

¡Siempre animando o pidiendo imposibles!

Mis hermanos, mi madre, mis amigos... cuando les cuento estas cosas me dicen que no me conocen, que no han visto nunca un caso como el mío de parálisis cerebral... ¡Joder, con perdón, que estudien, que se informen! No saben que vengo de Barcelona ¡Qué me pregunten que yo les pongo en contacto con ASPACE Barcelona! La única que se preocupa es la traumatóloga.

En fin, me tocará seguir luchando ahora que me he empadronado aquí. Ahora no puedo volver a Barcelona, la casa de mi madre no está acondicionada para mi situación actual. Ella no puede ayudarme, es mayor y está para que la ayuden y no consiente que entre nadie extraño en casa. Desde que me fui en junio del año pasado no he vuelto, mi madre ha venido aquí a pasar el día y ha vuelto a Valencia con mis hermanos...

¡Está siendo muy duro! Pero la gente que me conoce tiene razón ¡Ni la fisio, ni los médicos saben con quién se juegan la peseta! ¡No van a poder conmigo, resistiré!

Rosa Ortolà

Pego, 12 de abril de 2016

ANEXO

La traumatóloga que me operó y la que mejor me lleva y comprende, en vista de que en Pego, la fisio hacía lo que quería, le pidió al jefe de rehabilitación el favor que me "colase" en el hospital, en Denia, veintidós kilómetros ida y otros tantos de vuelta si fuésemos directas, pero vamos con ruta del bacalao de ambulancia haciendo turismo rural por unas carreteras de montaña con curvas y cuarenta pueblos pues son pequeños hasta llegar al hospital, lo que sería un cuarto de hora veinte minutos se convierte en una hora.

Mi suerte ha cambiado. Me ha cogido un buen fisio, con mucha pluma, Dora puede entrar en gimnasio y me ayuda, ya ando sola, bueno, cuando estoy sola en casa ando con un andador que me prestaron. Hoy he intentado venir del comedor al despacho, y el miedo ha podido conmigo, de lo cual no estoy nada orgullosa. Las seis sesiones del hospital han hecho más que los seis meses aquí.

La nueva doctora rehabilitadora, una señora joven, agradable y que no se asusta, parece que me ha cogido el aire. Sólo me ha visto una vez pero parece que comprende más la situación, aunque la visita fue muy rápida, en el fondo se agradece.

He vuelto a ir a la piscina no paso de las ocho, mi meta es hacer diez, de veinticinco metros.

Parece que la cosa mejora, aunque veo lejos volver a Barcelona, mi madre vendrá antes y mis amigos y conocidos tendrán que esperar.

Pego, 20 de mayo de 2016

EL POBLE AJUDA EL POBLE

Experiència: Lesbos-Atenes-Idomeni Síria fins fa uns anys era considerat el 8è país més segur del món. La seva educació i sanitat gratuïtes eren envejables i un model a seguir. A Síria es vivia bé, molt bé.
Des de 2011 aquest país està en guerra. Un país en zona estratègica pel petroli, interessos econòmics d'altres països, descontentament amb el règim, terrorisme... ha fet que hi hagi una guerra; una guerra de guerres.

Moltes famílies han hagut de fugir, no per poder trobar un futur millor, simplement per tenir un futur. Per poder marxar la única opció que tenen és fer-ho a través de Turquia i recórrer 9km per mar fins a les illes gregues. No hi ha més sortides. Hi ha fronteres amb tanques que impedeixen el pas. I és clar...pagar a la màfia entre 1000 i 1500 per persona per poder pujar en una barca de plàstic, sovint amb un motor que no funciona o poca gasolina que farà que s'aturi al mig del mar.

I quan arriben a terra què? Si tenen la sort d'arribar i no morir d'hipotèrmia, ofegats, o malalts els esperen dos dies al carrer, xops i sense menjar fent cua per poder registrar-se a un camp i poder continuar fins a la península.

Un cop a Atenes es distribueixen pels camps de refugiats. N'hi ha de diferents tipus, de detenció, militars o no oficials. Alguns es queden prop de la capital on estaran mesos esperant un cop tramitada la petició d'asil.

Molts volen continuar el camí cap a la l'Europa somiada i es desplacen cap al nord, prop de la frontera amb Macedònia.
I allà, amb la recent construcció d'una tanca amb espines (fabricada a Espanya) queden aturats. I és allà, entre camps d'arrossos, enmig d'una via de tren i una vella estació, és on creix una de les vergonyes d'Europa, un dels desastres humanitaris que recorda a l'Europa de la Segona Guerra Mundial.

Un dia una amiga em va comentar el tema de refugiats, que havia vist un reportatge per televisió i no es podia quedar al sofà. Havia de fer alguna cosa. "Anna, vens?" i aquí va començar la meva experiència. Un grupet de 6 voluntaris independents (és a dir, 6 persones motivades, que deixen la feina per 8 dies, que tenen una família que es queda a casa, pagant bitllets, despeses de la pròpia butxaca...) decidim actuar i organitzar-nos. Què fem? Comencem per omplir un contenidor de material, roba i menjar per portar-lo a Grècia i poder repartir-lo entre els refugiats. Recollim diners per poder gestionar-los allà en funció de les necessitats que hi hagi.

La idea era marxar a Lesbos, però després de l'entrada en vigor el passat 20 de març, fa que el nostre viatge canviï de rumb. A Lesbos ja no hi arriben la quantitat de barques que arribaven, per tant ja no és necessària tanta ajuda. I és que les coses allà són constantment canviants, i ens anem adaptant a la situació. Perdem els bitllets i n'hem de comprar de nous. Hi estarem un dia més. Marxem el dia 3 d'abril. Primera parada, Atenes. El primer aterratge és al camp de Pyreus. Un camp al port d'Atenes. Tendes de campanya al costat de transatlàntics de luxe...una paradoxa... Després ens desplacem al camp "d'Arribades". Un aeroport construït per les Olimpíades que serveix de camp de refugiats. Imatges contradictòries... refugiats que volen marxar estan aturats en un antic aeroport, on el cartells amb les sortides dels avions han quedat també aturats.

Allà hi fem molta feina, repartim menjar, preparem lots d'higiene, organitzem roba al magatzem, juguem amb els nens... sempre hi ha alguna cosa a fer.

Dos dies més tard, i després del primer contacte amb un camp de refugiats viatgem a Idomeni, al nord de Grècia. Sabem que aquell camp és diferent.

I quanta raó teníem. Idomeni és molt diferent. És un desastre humanitari en majúscules. 12000 persones sobrevivint entre camps de blat al costat de les vies de tren. No hi ha serveis mínims. Només l'ajuda dels voluntaris independents. Voluntaris que, com nosaltres, han aparcat la seva vida i han vingut d'arreu del món a treure el nas allà i intentar dignificar la vida de tantes persones que estan atrapades en aquell punt d'Europa.

Allà hi ha molts petits projectes de ongs petites a les quals ens sumem i hi participem activament. Els voluntaris independents han tirat endavant un hammam infantil, és una dutxa per nens petits on els ofereixen aigua calenta, roba neta i sabó per les mares per rentar la roba. També hi havia cuines on necessitaven mans per cuinar, per preparar els aliments, també un magatzem per ordenar amb totes les donacions de roba, material d'higiene...

Juntament amb uns voluntaris independents i petites ongs (bomberos en acción...) vam detectar la necessitat de que els refugiats disposessin de llenya per cuinar i escalfar-se. Fins ara cremaven plàstics. Això suposa una contaminació evident de l'aire i la conseqüent afectació a les vies respiratòries. Hi havia molts nens i adults que tenien problemes respiratoris per aquesta causa. Per aquest motiu vam unir esforços i recursos per comprar llenya per que els refugiats poguessin utilitzar-la en comptes de cremar els plàstics.
Els dies passaven i l'últim diumenge d'estar al camp va succeir una cosa que ens va canviar la perspectiva de tot plegat. Els refugiats es van reunir al voltant de les vies, davant la frontera amb Macedònia. Nens, adults, gent gran, famílies senceres amb motxilles i convençuts que aquella nit podrien dormir a Macedònia. Per fi veien que les fronteres obririen i podrien passar. N'estaven tant convençuts que fins i tot nosaltres també ho vam creure.

Un cop van acabar les negociacions amb la policia grega i la de Macedònia, van veure que no seria aquell dia que poguéssim passar.
Els refugiats van acostar-se a la balla i allà va començar els enfrontaments. La policia de Macedònia armada amb bombes de gas, pilotes de gom i aigua pressió, juntament amb dos tancs militars i un helicòpter militar. Els refugiats es defensaven amb fang i pedres. Aquesta era la seva única defensa. La batalla va durar moltes hores, massa. Nosaltres vam estar amb ells, treien ferits, donant llimona i aigua pels gasos lacrimògens... La policia va disparar contra nens, famílies, gent gran, contra les tendes que van quedar reduïdes al no res... aquell dia va ser el dia en que vaig viure de més a prop el què era una guerra. Un àtac indiscriminat cap a les persones, cap a la seva dignitat, on la desesperació, la impotència, la ràbia es podia respirar en l'aire barrejat amb els gasos que ja estaven escampats per tot el camp.

Després d'aquella jornada tant dura, els refugiats ens deien..."Idomeni és pitjor que Síria, ens en tornem...". Quan sents això, que un pare de família, de quatre fills et diu que torna d'allà on van haver de fugir, d'on les bombes els van deixar sense res, sense casa, sense familiars, sense futur.... com a ciutadans europeus només podíem sentir vergonya. Vergonya per fer el què estem fent, vergonya per haver robat la dignitat a altres éssers humans, vergonya per haver perdut la memòria històrica on fa uns anys eren els nostres avis els que estaven exactament en la mateixa situació. I l'única cosa que podíem fer en aquell moment era demanar perdó...

On són els drets humans? On està la humanitat?

I això, sentint-ho molt, la història ens ho recordarà i els nostres fills i néts ens demanaran explicacions pel què estem fent en aquest moment...

Escrit per **Anna Vidal**
// **ASPACE Esports**

LA RIQUEZA CONTRA LA POBREZA

El planeta Tierra acoge, aproximadamente, 6.400 millones de personas. De éstas, una sexta parte, es decir 1.020 millones, pasa hambre, según la Organización de las Naciones Unidas.

En este número nos hemos propuesto reflexionar sobre un tema muy delicado del que no se habla tanto como se debería. Por qué, cada vez, los pobres son más pobres y los ricos son más ricos, y qué hacemos para cambiar esa brecha social.

MAI NO SEREM TOTS IGUALS. SEMPRE HI HAURÀ POBRES I RICS.

Escrit per **Luís Sierra**
// **La redacció**

Crec que per desgràcia, sempre hi haurà pobres i rics, ho veig inamovible, però el que tinc clar és que els governs han de vetllar pels pobres i procurar de fer polítiques perquè aquelles persones que estan en aquesta situació puguin sortir-se.

En contra del meu company, que defensa que amb la implicació de totes les persones es podria canviar el sistema de pobres versus rics, sense tenir en compte la classe política, jo crec que és necessària la implicació dels governs per tal de crear el marc legal que ajudi a resoldre les diferències entre pobres i rics.

En primer lloc cal dir que els empresaris tenen part de responsabilitat en el tema, i que s'haurien d'implicar en l'objectiu de fer un món més equitatiu. En aquest punt els governs haurien de generar les lleis adequades a la societat actual i que tinguessin com a objectiu protegir els treballadors, amb uns sous més dignes per poder viure millor, i no ser tant pobres. Això de retruc seria positiu per a l'empresa i per a l'economia. Per a l'empresa perquè els treballadors estarien més contents i treballarien millor, i per a l'economia perquè hi hauria més comerç.

També crec que a nivell educatiu es podria treballar molt aquest tema. Els governs haurien de fer un pla d'educació i sensibilització per als infants per tal d'incloure uns valors basats en la solidaritat, igualtat, compartir riquesa i generositat. Crear una assignatura troncal específica tant o més important que les altres; seria la primera pedra per a un futur més equitatiu, deixant de banda el model egocèntric basat en l'avarícia, com per exemple, (Urdangarin, Mario Conde, Panama, Millet, Pujol....).

També penso que seria important millorar i posar més serveis per a les persones més pobres, en temes d'allotjament i sobretot de treball, perquè puguin incloure's socialment i millorar el seu estatus econòmic.

Com he dit al principi, aconseguir fer un món més equitatiu i just és molt utòpic, però crec que els governs del món es podrien plantejar aquests objectius (d'educació, laborals etc..) que he comentat, i potser diríem adéu a la pobresa. Seria un somni fet realitat per a moltes persones.

MAPA DE POBLACIÓN QUE VIVE POR DEBAJO DEL UMBRAL NACIONAL DE LA POBREZA

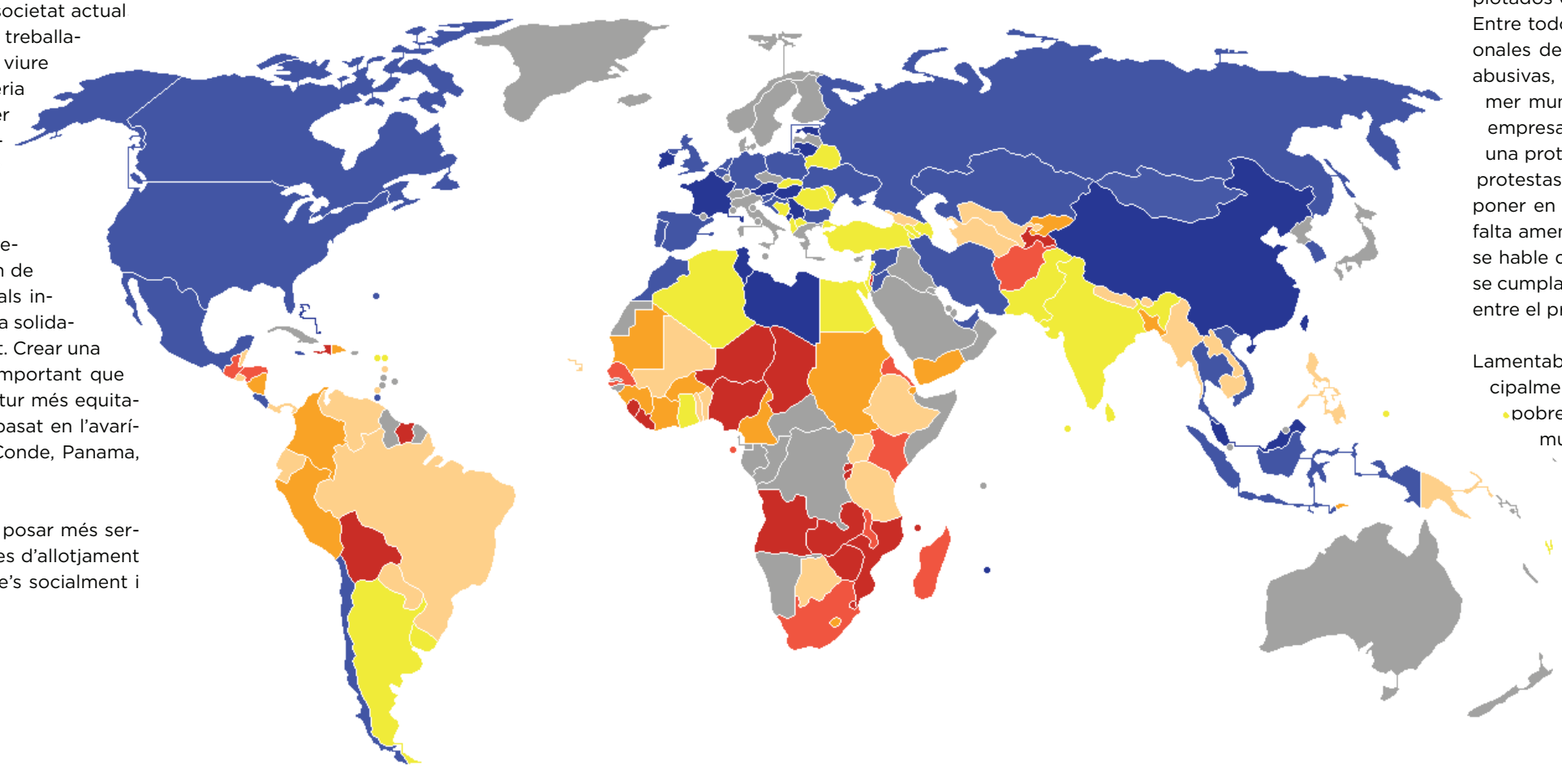

En la redacción, cuando planteamos este tema, nos pusimos un poco negativos, no sabemos por donde empezar, incluso uno dijo que ni rezando se podía arreglar eso. Entonces, nos pusimos a debatir, y la discusión se centro en como se podría cortar con esa tendencia y hacer un mundo más justo. En este número, Roger Martínez, buen amigo nuestro, y jugador del equipo de fútbol ASPACE Esports durante más de 8 años, defiende la posición de un mundo más igual con la implicación de todas las personas que vivimos en él, y Luis Sierra, compañero de Roger en el equipo de fútbol y componente de nuestra redacción defiende la postura de que el cambio está en manos de los gobiernos, que sin su total implicación en cambiar esta injusticia social es imposible invertir la tendencia.

Escrit per **Roger Martínez**
//**Jugador de futbol d'ASPACE Esports**

LA POBREZA NOS AFECTA A TODOS

Yo me pregunto una cosa, cómo puede ser que en el telediario no hablen de este tema, de la gran desigualdad entre pobres y ricos. Si queremos cambiar algo de esto, tenemos que hablar de ello, hacernos conscientes, y cada uno desde su individualidad colaborar para conseguir un mundo más igual, una sociedad más justa. Con los políticos, con los estados, con los propios ricos, no podemos contar, se mueven por intereses, en realidad, para mi frustración personal, hace años que me di cuenta que no trabajan para todos, sino que solamente se preocupan del interés de una parte de las personas, concretamente de aquel sector que domina el mundo, o sea, las de las grandes multinacionales, y de los grandes ricos, de los Bilderberg de turno, que mueven los hilos del mundo para su propio interés que no es otro que el poder y la riqueza, aunque sea a costa de mano de obra barata como explotar a niños en países subdesarrollados.

Si conseguimos que todas las personas nos impliquemos de manera honesta en el objetivo de hacer un mundo menos desigual, los estados y los políticos tendrían que remar en esta dirección. Aunque, sinceramente lo veo utópico. Creo en las personas, no en los milagros, y cambiar la política sería un milagro.

Pero, ¿Cómo conseguir eso? ¿Cómo implicar a todas las personas en cambiar nuestro mundo, invertir la tendencia y conseguir que los pobres sean un poquito menos pobres?

Para empezar, como he dicho antes, hay que hablar del tema, y después habría que plantearse medidas ciertamente radicales pero necesarias, como es cambiar el modelo comercial que no ayuda al desarrollo de los países pobres, quienes además de ser países subdesarrollados son explotados como mano de obra barata, una vergüenza total. Entre todos habríamos de boicotear las grandes multinacionales del primer mundo que se aprovechan de prácticas abusivas, discriminatorias, y que serían ilegales en el primer mundo. Por ejemplo, no comprar productos de esas empresas hasta que regularicen esa situación. Esta sería una protesta pacífica, pero como llevamos siglos así, y las protestas pacíficas no funcionan mucho, también se podría poner en marcha el plan B, o sea, salir a la calle y si hace falta amenazar con una cierta violencia para conseguir que se hable del tema, y conseguir acuerdos para simplemente se cumplan los derechos humanos de las personas, y acabar entre el primer mundo y los países subdesarrollados.

Lamentablemente la pobreza nos afecta a todos pero principalmente a los mas vulnerables. La erradicación de la pobreza también está en manos de todos, y tenemos mucho que hacer al respecto, aunque parece que a los del club Bilderberg no interesa cambiarlo.

Yo soy de la opinión que el empuje de la gente desde abajo puede conseguir cambiar la manera de hacer política, de hecho parece que a nivel europeo empieza a cambiar la política con la entrada de nuevos partidos que regeneren la forma de hacer política y sus objetivos.

ELS HEREUS D'EN CUIXART

CUIX_ART & COIX_ART

Aquesta és una nova secció. Secció amb la qual volem recordar per sempre al nostre amic Martí Cuixart, i la seva passió per l'art d'escriure. En aquesta secció publicarem cada revista un escrit, assaig, poema etc. per això hem volgut anomenar la secció "Els hereus d'en Cuixart". Us animem a estimar les lletres i a que ens envieu les vostres creacions a connexió@aspace.cat.

Al Martí segur que li agradarà aquesta iniciativa.

EL CHICO DEL TRANSPORTE

Empezaré por el final, colorín colorado trabajo he encontrado!
Escribo esto, desde mi pequeño despacho donde me recluyo cada día para pensar.

Estoy contento, feliz, exultante, eufórico. Porqué ya había perdido la esperanza. La esperanza de encontrar un trabajo.

Ir en silla de ruedas no ayuda para encontrar un trabajo, no es justo, pero es así.

Cada día cojo el transporte público, buscando trabajo de un lado a otro, sin descanso, sin pausa y sin desistir.

Un día, en el metro, cansado, a eso de las 17:00h., sin comer, se me acercó un directivo de TMB y me preguntó:

- Tu eres el chico que busca trabajo?
- Sí soy yo, contesté.
- Quizás tenga un trabajo para ti, dijo.

Nerviso y emocionado, le dije:

- De qué se trata?

A lo que me contestó:

- Necesitamos que nos digas las barreras arquitectónicas de cada línea de metro.

Ahora, casi a oscuras, de noche, en mi despacho reflexiono, evidentemente acepté encantado. Pienso, por fín!

Érase una vez un chico feliz.
EL BUSCADOR

DOBLE V DOBLE V DOBLE V

→ **www.mmaca.cat**

Gràcies a la iniciativa d'un grup de mestres i amb la col·laboració de l'ajuntament de Cornellà de Llobregat, es va dissenyar aquesta petita joia on descobrir d'una manera lúdica i didàctica el món de les matemàtiques.

L'exposició està situada a la segona planta del Palau Mercader dins el parc de Can Mercader. És un museu pioner a l'estat Espanyol, i un dels més destacats d'arreu del món. I hi trobareu diferents activitats per famílies i escoles. Val molt la pena, us recomanem anar a visitar-lo.

→ **http://crucigramasapp.com/**

En aquesta web podreu trobar dos APP'S molt actuals. APP'S per poder jugar amb les paraules.
Una d'elles del nostre amic Màrius Serra, qui ja sabeu que fa del llenguatge un joc. N'aprendrem i xalarem.

→ **http://www.opencamp.com/**

Aquest estiu s'ha inaugurat un parc temàtic de l'esport a l'anella olímpica de Montjuïc.
Podem ser els protagonistes de diferents experiències esportives, en un entorn fantàstic, com l'estadi olímpic o el museu. Entre els diferents esports hi trobarem una prova amb finalitats inclusives, que donar a conèixer un esport adreçat a persones amb diversitat funcional, 60 metres en cadira de rodes a la pista del estadi olímpic.

→ **CAMI DEL LLOBREGAT. VIA VERDA.**
http://turisme.martorell.cat/senderisme/cami-del-llobregat/
http://www.parcriullobregat.cat/puntsdinteres.php

En aquestes webs trobareu informació sobre una ruta de més de trenta kilòmetres que va de Martorell al Delta del Llobregat pel marge del riu. Volem compartir amb vosaltres un recorregut que vàrem fer del Prat (a on vàrem arribar amb la nova Línia 9 Sud de metro) fins al Delta del Llobregat. És un camí molt pla i accessible, molt bonic i el que vulgui en arribar a la platja s'hi pot banyar.
Només un consell, porteu crema solar i gorra!

7 DIFERÈNCIES

Per **Rulex** // **La redacció**

IMPRESSIÓ I DISSENY RESPONSABLE

SI VOLS QUE LA **TEVA EMPRESA**
SIGUI **SOCIALMENT RESPONSABLE**
TREBALLA AMB NOSALTRES

IMPRESSIÓ DIGITAL

MAILINGS I MANIPULATS

SERVEIS DE SECRETARIA

ESTUDI DE DISSENY

ASPACET
Centre Especial de Treball

aspace | INSTITUT FUNDACIÓ PRIVADA

ASPACET el **Centre Especial de Treball d'ASPACE Barcelona,** és una iniciativa social que té com a objectiu formar i integrar laboralment persones amb paràlisi cerebral i altres discapacitats en els diferents àmbits de treball.

C Marc Aureli, 16 baixos | 08006 Barcelona
Telf: 93 200 35 68 / Fax: 93 531 18 83 / aspacet@aspace.cat